

Padişahın İşi Ne!

Meydanda toplananların her birinden ayrı ayrı sesler yükseliyor, hiçbir sonuca ulaşılmadan, herkes kendi görüşünü ifade ediyordu. Ta ki, uzaktan bir ses duyuluncaya kadar;

“Biz defnedeceğiz, Bayezid meydanına” dedi.

Oradakiler, atının üzerindeki kişiye ait olan sesin geldiği yöne doğru yöneldiler. Adamın etrafında kalabalık bir görevli topluluğu bulunuyordu. Tebdil-i Kıyafet etmiş olan bu kişiyi, kimse tanıyamamıştı...

Kalabalığın arasından biri omuz silkti ve istihza ile cevapladı: “Bütün hayatı boyunca, işi- gücü içki, kadın-kız olan bir adamı defnedeceksiniz camiinin avlusuna ha! Tertemiz toprağı, günahkar bir ceset ile kirletmek mi istiyorsunuz?!”

Adam, duydukları karşısında oralı bile olmadı. Etrafındakilere emir vererek, cesedin Bayezid meydanına taşınmasını istedi.

Adamın etrafındakilere biri; “Efendimiz, bu adamın Bayezid meydanına defnedilmesi hususunda hala ısrarcı mısınız?” dedi.

“Evet, Allah’ın izniyle orası dışında bir yere defnetmeyeceğiz”.

Bu kişi, Sultan III. Murat’tan başkası değildi. Gece, rüyasında bir ses kendisine; İstanbul’un mahallelerinden birine gitmesini, orada bir adamın vefat ettiğini ve o adamı Bayezid meydanına defnetmesini söylüyordu...

Sultan Murad, gördüğü bu rüyanın etkisindeyken, (cesedin etrafında toplanan) insanlar tarafından dile getirilenler hayretini daha da arttırmıştı. Vezirlerinden birisi, adamın evine gitmeyi ve işin sırrını adamın hanımına sormayı önerdi. Şüphesiz, adamın sırrını en iyi bilen hanımıydı. Mutlaka, kimsenin bilmediği hususlardan onun haberi olmalıydı.

Sultan Murad, bu teklife karşı, “olur” anlamında başını salladı ve adamlarından birini sözkonusu kişinin evini öğrenmesi için görevlendirdi. Aradan birkaç gün geçmişti ki, Sultan Murad, adamın evine gelmiş ve hanımından bilgi almaktaydı.

Evin, her bir köşesinden süzülen rayiha, yoksulluğun izlerini gözler önüne seriyordu. Sultan Murad, adamın ailesinin yaşamakta olduğu bu evde karşılaştığı manzara karşısında hayretini gizleyememişti. - - “Eşin, herhangi bir maddi imkânı olmayan fakir birimiydi?” diye sordu.

Adamın eşi: “Asla!, eşim, çevrede tanınmış ünlü bir nalbanttı ve bu işinden iyi para kazanıyordu.” diye cevapladı.

Sultan Murad: “Öyleyse, onun hakkında duyduklarım doğrudur!” dedi.

Adamın eşi: “Neler duyduunuz hakkında?”

- “Duydum ki, eşin, içki içer ve sokak kadınlarıyla düşüp-kalkarmış; sanıyorum, tüm kazandıklarını da bu yolda sarf etmiş!

Adamın eşi, (bu sözler karşısında) gülümseyerek, şöyle konuştu:

- “Hayır, bu asla doğru değil!. Ben onun iyi bir kimse olduğu dışında hiçbir şey bilmiyorum” dedi.

Sultan Murad: “Bu nasıl bir iyilik!?”

Adamın eşi: “Eşim, işinden ayrılır, eve yaya olarak gelirdi. Yolda gelirken, elinde şarap şişesi olan birisini görmeyedsun; elinde-avucunda ne varsa, o kişiye vererek şişeyi onun elinden alır ve onu içki içmemeye ikna etmeye çalışırdı. Sonra da getirip, o içki şişesini kırarak dökerdi!. O, kötü kadınlarla olan ilişkisi hakkındaki söylentilerden de beridir. Ne zaman yoldan çıkmış bir kadın görse, onu alır, evine getirir ve kendisine nasihatler ederek, sapmış olduğu bu kötü yoldan ve haramdan kurtulur ümidiyle kendisine paralar verirdi.”

Sultan Murad: “Peki, eşin, çalıştığı bölgede ölmesi halinde, cenazesini bile kaldıracak kimsenin olmayacağından hiç korkmaz mıydı?!”

- Adamın eşi: Sürekli “Allah bizimledir” sözünü tekrar eder ve şöyle derdi: “Hem, sultanın işi ne!?”